

en lang Række hede og stormfulde Kys, satte de sig tilbords.

Trods Pers oprigtige Glæde og Taknemlighed over hendes Komme havde der stadig været noget ufrit og tilbageholdent i hans Væsen overfor hende. Han havde følt sig trykket af Misforholdet mellem hendes store, opofrende, alle Hensyn trodsende Kærlighed og hans egne Følelser. Han havde jo aldrig levet paa Indbildninger med Hensyn til Arten af sine Følelser for hende. Han havde paa ethvert Udviklingstrin af deres Forhold været nøjagtigt klar over, hvad og hvormeget hun betød for ham. Havde hun ogsaa en enkelt Gang kunnet vække en Anelse hos ham om Kærlighedens Paradisglæder, saa havde hun med sit sygeligt-sarte, muskelfattige Legeme og sit hele fremmedartede Ydre i Almindelighed kun haft ringe Tiltrækning for hans Sanser. Og den liden-skabelige Inderlighed, hvormed hun for sit Vedkommende gik op i Forholdet, havde endda snarere virket afkølende end æggende.

Nu, mens de sad der ved Bordet, som efter fattig Lejlighed var gjort festligt med en skinnende ren Dug og et Par gamle, trearmede Kobberlysestager, vakte hun for første Gang hans fulde Attraa, endda den store Halskrave ikke rigtig klædte hende. Han havde i lange Tider ikke været en ung Kvinde saa nær; han havde levet i sit Stenfængsel som en Munk i sit Kloster, fortabt i sine Tankers Skyggeverden. Nu tændtes Livsbegæret atter i hans Blod; Modet og Kraften strømmede tilbage til hans Sind og fik det til at svulme.

Han tømte Glas paa Glas af den stærke Landvin. Ogsaa Jakobes Kinder fik mere og mere Farve, og trods sin Sult glemte hun ofte at spise for Klinken og Skaalen og Kys og Omfavnelser.